

SCENA *și* ECRANUL

*In curînd,
un nou film
romînesc*

SE RIDICĂ CEAȚA

Angela Chiuaru într-o scenă
din film.

Coperta I-a: Constantin Tăpîrdea — Jivota Tviiiovi și micuța Ionescu
Margareta — Pepica, în „Doctor în filozofie” de B. Nușici.

Coperta IV-a: C. Ramadan — Fikusov în „Suflete de hîrtie” de Al. Daho-
vicinîi și M. Slobodoskoi.

P-646

BIBLIOTECA
ACADEMIEI
REPUBLICII POPULARE ROMINE

Medalia de aur la Festivalul de la Cannes...

...IN 8 MINUTE

„Alo! Tov. Popescu — Gopo? Vă felicit pentru marele premiu, în numele revistei și-al meu personal!... Și după felicitări, o rugăminte: un interviu pentru cititorii revistei!... Poftim? Se poate? Să zicem pe la orele 12... O să fiți liber la ora aceea? Cu atât mai bine! La revedere și încăodată felicitări!”

Așa cum e lesne de închipuit, la ora douăsprezece precis, bătteam la ușa camerei miciuțe de lângă birourile „desenului animat” unde mă aștepta proaspătul laureat al Festivalului de la Cannes. Într-adevăr, mă aștepta. Dar n-am apucat să deschid gura pentru a pune prima întrebare, că:

— Un moment, vă rog. Trebuie să fac o fotografie pentru „România Liberă”!

Am rămas singură în odaie, așteptând. Odaia arată, ca și cum aici ar fi explodat de curînd o bombă cu... flori. Pe un colț al biroului un ghiveci cu o ortensie veselă și o carte de vizită cu un singur cuvînt: „Bravo!” E de la un prieten bun: operatorul Bostan. Pe un alt colț, bujori mari roșii, înflăcărînd cu coloritul lor salutul și felicitările colectivului de desen animat. Pe masă, risipite, învălmășite, desene și fotografii din filmul premiat: „Scurtă istorie”! Mă uit: nu înțeleg mare lucru. Un dinozaur. Un om ținînd în mîna o floare. O scară. O planetă. Doi pești dansînd în adîncul apelor. Printre desene, o telegramă proaspăt venită de la Cannes, în care se anunță decernarea medaliei, cu mențiunea trimițătorului: „mare succes”.

Ion Popescu-Gopo

Aștept! Gopo — să adoptăm, numindu-l, identitatea în două silabe pe care o are la Studioul București — intră surîzînd:

— La dispoziția Dvs.!

Din nou deschid gura: „Citi...”
Trrr! Telefonul.

— Un moment, vă rog! Alo! Da, eu! Mulțumesc! Da! Cine? A! Bun! Vă trimit, sigur! Mulțumesc, mulțumesc. Da, chiar acum!

Și iar deschid gura. Dar...

— Un moment, vă rog. Trebuie să mai fac o fotografie pentru „Scînteia”. De asta m-au chemat la telefon.

Și iar aștept. Sună telefonul: îl ridic. „Tov. Popescu — Gopo!”

— Gopo!” — „Imediat!” — răspund și-l chem. Din nou:

Alo! Da! Mulțumesc! Cum să nu! Cînd doriți.

Și iarăși pleacă cu o privire furioasă spre cravata pe care a

trebuit s-o pună pentru „fotografiat“.

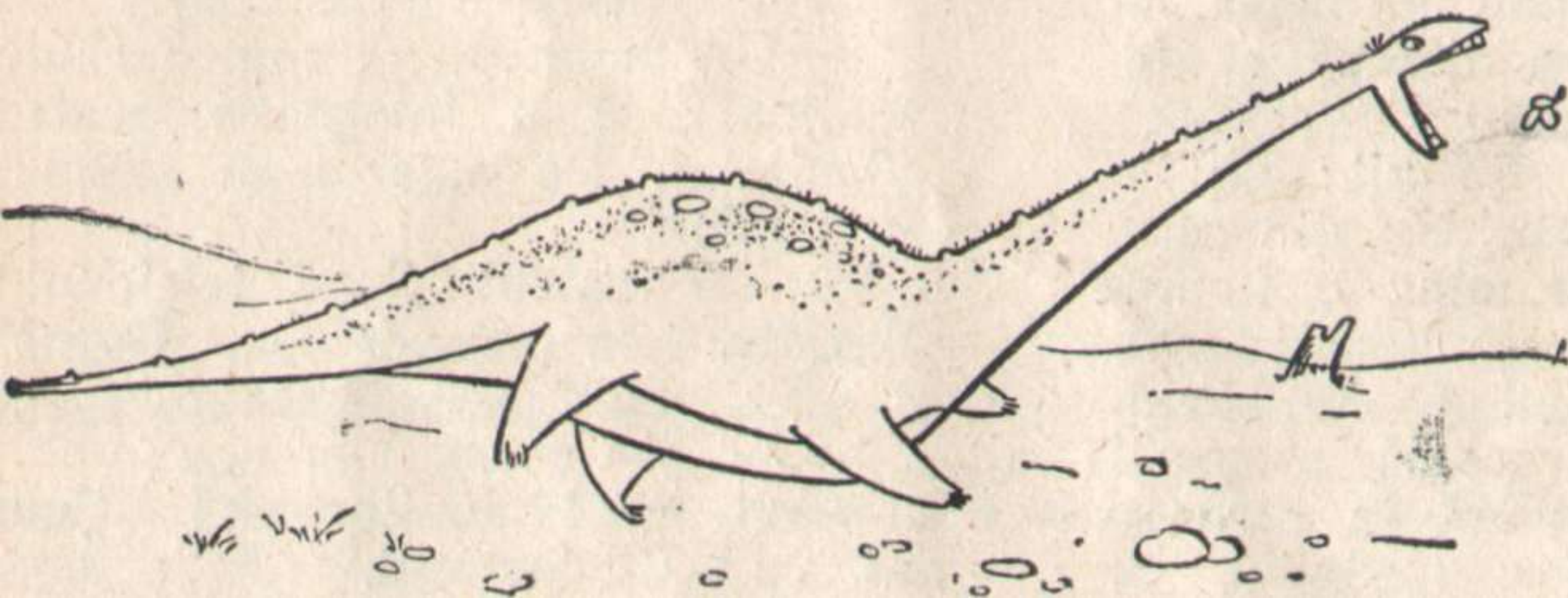
Iar eu... eu aștept din nou. În tre timp aflu că în sala de proiecție a Studioului, se poate vedea „Scurtă istorie“. Mă strecor pe ușă prin spatele celor care continuă să-l fotografieze pe proaspătul laureat și după câteva manevre... gazetărești, iată-mă în sala de proiecție.

Nimeresc peste acel formidabil strănut „cosmic“ care constituie începutul filmului și în acelaș timp părerea plină de haz a realizatorului acestui film despre... geneză. Soarele strănută, și din masa sa incandescentă pornesc să zboare prin univers planetele. Rîd cu poftă. Este de altfel un rîs irezistibil care durează — fără oprire cît și filmul: opt minute. Rîd și iar rîd. De odată lumina se aprinde și eu rîd mai departe. Nu mult însă: îmi amintesc că va trebui să vă povestesc ce-am văzut. Imposibil. Imposibil de relatat în cuvinte — în obişnuitele cuvinte de fiecare zi — această explozie de humor, de optimism, de fantezie care urmărește desfășurarea istoriei... lumii. Desenul, mișcarea, nu au aici numai funcția de a ilustra un anumit moment al acțiunii. Ele fac mai mult, comentează cu acel humor subtil, proaspăt, care-l caracterizează în general pe Gopo!

SANDA DOINIȘ

Continuare în pag. 27

**IMAGINI
DIN FILM**

*Teatrul de Operă și Balet
al R.P.R.*

CALIN

Balet de A. Mendelsohn și Tilde Urseanu după M. Eminescu.

„Vis frumos avut-am noaptea. A venit un zburător
Și strângîndu-l tare-n brațe, era mai ca să-l omor...
Și de-aceea cînd mă caut în păretele de-oglinzi
Singurică-n cămăruță brațe albe eu întinz
Și mă-mbrac în părul galben, ca în strai ușor țesut,
Și zărind rotundu-mi umăr mai că-mi vine să-l sărut.“

In clișee :
Irinel Liciu și
Gabriel Popescu.

Și atunci cînd spre ușă el se-ntoarce ca să fugă,
Ea-l oprește-n loc cu ochii și c-o mult zmerită rugă :
„O rămîi, rămîi la mine, tu cu viers duios de foc,
Zburător cu plete negre, umbră fără de noroc
Și nu crede că în lume, singurel și rătăcit,
Nu-i găsi un suflet tînar ce de tine-i îndrăgit.“

*Piese originale pe scena
Teatrului Național „I.L. Caragiale”*

Gr. Vasiliu Birlic
(Varlaam) și Matei
Alexandru (Chirică)
în piesa „Omul cu
mîrtoaga” de Gh. Ci-
prian.

Irina Răchițeanu
(Mara) și Radu Beli-
gan (Alexandru) în
„Rețeta fericirii” de
A. Baranga.

Carmen Stănescu
(Reveca), Elvira Go-
deanu (Doamna Ma-
ria) și Simona Bon-
doc (Irina) în „Apus
de soare” de B. Ște-
fănescu-Delavrancea.

Al. Demetriu și N. Al. Vrancea
în „Ziariștii“ de Al. Mirodan.

Marieta Deculescu (Mona) în
„Steaua fără nume“ de M. Se-
bastian.

Toma Dimitriu (Dr. Faust) și
Dem. Savu (Homunculus) în
„Dr. Faust vrăjitor“ de V. Efti-
miu.

Teatrul Municipal. Sala „Ion Creangă”

PŌVESTEA *lui* HARAP ALB

de Ion Creangă,
prelucrare în două părți de Dan Nasta

Puțină răbdare copii! Și liniște! Curînd, cortina se va ridica și dincolo de ea se va deschide pentru voi minunata țară a basmelor, cu lumea ei de crai și zîne, de zmei și Feți-Frumoși, de Barbă-Coți mai mici ca voi, și Ilene-Cosînzene, cu cosița ruptă din soare. Așa că... puțină răbdare! Și...

Dar ce-i asta? Cîneva tulbură liniștea sălii! Un bărbat nu tocmai înalt, cu obrazul rotund plin de bunătate, umbrit o leacă de pălăria cu boruri mari... A intrat în sală înconjurat de-o droaie gălăgioasă de copii. Merge spre scenă vorbind, cu glas sfătos:

„Ei va să zică, v-ați adunat să vă spun o poveste. Acu vorba e ce poveste să vă spun, că eu știu multe, că de n-aș ști, n-aș mai povesti, și n-ar mai avea cine asculta, ce-a fost odată, cînd a fost. Mai bine să v-alegeți voi care-ați vrea. Ia. Dănilă Prepeleac?... Capra cu trei iezi?... Ivan Turbincă?... Povestea Porcului?... Povestea lui Stan-Pățitul?... N-ați vrea cumva, povestea lui Harap Alb?... Dacă acesta vi-i voia, mi-oi face datoria să vă spun povestea, iară voi rogu-vă, să vă faceți datoria, să ascultați. Acum, căci era odată, într-o țară, un crai, care avea trei feciori. Și craiul acela mai avea un frate mai mare, care era împărat într-o altă țară...”

L-ați recunoscut, copii? E el, Ion Creangă, povestitorul neîntrecut de-acolo din satul Humuleștilor. Cîndva, pe vremea cînd era de-o seamă cu voi, se zbenguia pe malurile Ozanei, sau sub zidurile groase ale Cetății Neamțului, izvodind din vorbele bătrînilor, din istorisirile oamenilor, miezul poveștilor pe care avea să le scrie mai tîrziu.

Și-acum, iată-l aici, printre voi, povestindu-vă despre nemaipomenitele pățanii ale lui Harap Alb. Odată cu vorbele lui, pe scenă au venit să întruchipeze adevărul poveștii, toate personajele basmului

Tinărul acesta chipeș, curajos, bun, e însuși Harap Alb, cel de-al treilea fiu al craiului, pornit la drum lung către curtea lui Verde Împărat. Însoțitorul lui, nu-i altul decât Spînul cel viclean, care — cu șiretenie și răutate — i-a luat locul crăișorului făcându-l, cu jurământ, sluga lui supusă.

Cît despre băbuța aceasta, cocîrjată și umilă, în straie ponosite, cerșind pomană și mila drumeților, ea nu e decît sfînta Duminică, cea care l-a ajutat pe Harap Alb de-atîtea ori, răsplătindu-i bunătatea inimii.

Și iată-l și pe împăratul Verde, îmbrățișîndu-l pe Spîn încredințat că își primește cu dragoste nepotul. Cît despre fete, ochii lor lunecă des către sluga Spînului, către Harap Alb, care-așa cum spune fata cea mijlocie — „are o înfățișare mult mai plăcută și seamănă a fi mult mai omenos“.

Oho! Și-acuși apar niște cunoștințe vechi de-ale noastre: Gerilă, încălzindu-se la un foc cu 24 de stînjani de lemne și tremurînd de frig; Flămînzilă înghițind cuptoare întregi de pîine și văitînduse de foame; Setilă, secînd bălțile în vreme ce se plînge de-o cumplită sete; Ochilă, iscodind cu privirea-i ageră, țînțarul îndărătul norilor; Păsărilă, alungindu-se să prindă cu mîna ciocîrlia din zbor tocmai în dreptul soarelui. Toți prietenii de nădejde ai lui Harap Alb, ajutîndu-l să scape cu bine din grelele încercări puse la cale de Roș-Împărat.

Iar fetișcana aceasta cu chipul frumos, cu inima îmblînzită de dragoste, nu e alta decît fata lui Roș-Împărat. L-a îndrăgit pe Harap Alb și, fără cruțare, îl va da în vileag pe Spînul cel viclean.

Și acum... după ce i-am cunoscut pe toți adevărul, așa cum îi știam și din basm, vă poftim, unde credeți? La o nuntă. A cui? A lui Harap Alb cu fata lui Roș-Împărat. Și — în timp ce paharele se ciocnesc, iar urările înveselesc petrecerea, povestitorul din Humulești se înclină:

„Și-am încălecat pe-o șă
Și v-am spus povestea așa“.

Andrei Codarcea în rolul Mihai
Ciorogariu și Ica Molin în rolul
Verona.

Teatrul „C. Nottara”

NEVAIPOTENȚA FURFUNA

Piesă într-un act de M. Davidoglu

NOI

*cei fără de
moarte*

*Piesă într-un act
de M. Davidoglu*

Tatiana Jekel și
Dominic Stanca
într-o scenă din
spectacol.

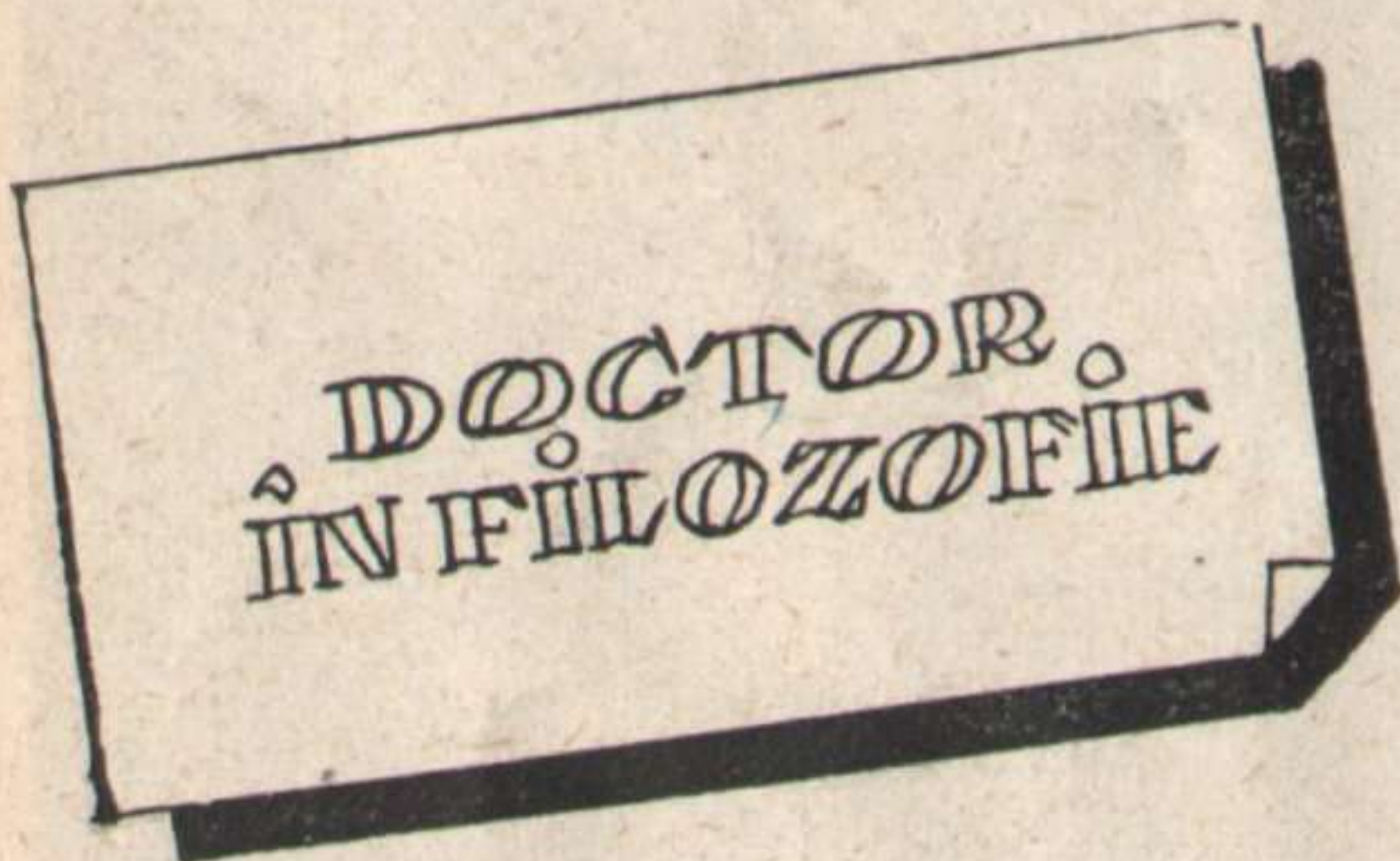
Scenă din spectacol.

Sergiu Demetriad — Velimir și Cecilia
Teodoru — Clara într-o scenă din actul III.

Teatrul Muncitoresc
C. F. R.

Comedie în 4 acte de Branislav Nusici

Jeni Oancea — Doamna Draga și N. N. Matei — Blagoe într-o scenă din actul II

Scenă finală din actul III.

IUBIREA cea mare

George Klein

În mod obișnuit se spune că o nouă lucrare „se pune în scenă”. Dar pînă a ajunge la scenă și, apoi la publicul din sală, drumul nu e prea scurt, mai ales atunci cînd e vorba de o lucrare muzicală complexă. Mai întîi sînt repetițiile „de cabină”, repetițiile corului, baletului, apoi proza, apoi „îmbinarea”, apoi „șnururile” și — în sfîrșit — presupunînd că nu o iau „d’a capo” vine și rîndul premierei.

La Teatrul de Stat de Operetă din București, premiera nu e încă apropiată. Dar în culisele și sălile de repetiții, răsună de multă vreme niște nume care se împerechează ciudat: Bennington și Șerban Carollygne și Domnița...

E explicabil: deși ne aflăm cu acțiunea în America, o mare parte a personajelor sînt romîni, Romîni, a căror „iubire cea mare” este patria pe care au părăsit-o în urmă cu ani. Dar, pentru a se repatria, au nevoie de bani, și pentru a găsi bani, trebuie ca Șerban, cîntărețul minunat, atît de asemănător cu o „stea” a cinematografului american, să admită să mai rămînă un timp pentru turnarea unui film în locul acesteia. Rămînerea, înseamnă însă despărțirea de Domnița, care nu cunoaște încă motivele reale ale hotărîrii lui Șerban. Și poate că nici nu le-ar fi aflat atît de repede, dacă pierderea vaporului nu ar fi pus un moment în pericol plecarea tuturor. Iată că aflînd adevărul, îi este dat tocmai Domniței să dejoace în ultima

Ricardo Egressi
(conducerea muzicală)

clipă planurile financiarului Bennington, care era gata să denunțe contractul cu Șerban, dacă nu s-ar fi găsit o anumită bandă de magnetofon destul de compromițătoare...

Dar ce anume se întâmplă cu banda aceasta, cum a aflat Domnița de existența ei, cum s-au regăsit tinerii îndrăgostiți și cum au reușit să ajungă în patrie, este încă greu de aflat din repetițiile de culise ale Teatrului de Operetă.

Reflectoarele rampei vor lumina curînd acest „mister la a cărui „înnodare“ (și dezlegare) au lucrat compozitorul George Klein și libretiști Constantin Cîmpeanu și George Mihailache.

Virginica Romanovski

Spectacolul, pus în scenă de George Teodorescu, va ridica de altfel probleme nu tocmai simple. Să ne gândim de pildă la faptul că actul al 2-lea se petrece într-un decor „cinematografic“; mai exact, este vorba de un studio de filmare, în care Șerban turnează în locul „starului“ american. Un studio, înseamnă un decor original, o forfotă neobișnuită, tipuri pitorești, ciocniri vii între personaje... Toate acestea sînt elemente destul de rar folosite în operetă, dar...

muzica lui George Klein este gata să rezolve totul: și duetul vesel al fachimilor (da, da, ce nu este posibil într-un studio de cinema? și cîntecul nostalgic al negrului și înflăcărata arie de dragoste a lui Șerban. Iar actul al treilea ne va purta într-un decor nu mai puțin pitoresc: un oraș american în plină campanie electorală... pentru că Bennington este totodată și „nobilul“ candidat al unui partid politic american, atît de „nobil“ de altfel, încît banda de magnetofon i-ar putea prilejui destule neajunsuri....

Dar credem că am comis destule indiscreții. Să lăsăm totuși restul „misterului“ la îndemîna viitorului spectator al Teatrului de Stat de Operetă.

Ion Dacian

Ne însoțiți...

...în zbor cu „VULTUR 101”⁶⁶

De această dată înflă Dvs. impresie, dragi cititori, va fi aceea a unei... să-i spunem pe nume... dezamăgiri. Ne-ați însoțit, cu gândul că vă vom plimba din nou pe un platou încărcat de decoruri, în mijlocul unei agitații febrile de actori grimați, costumați, repetând sau turnând scene interesante, despre care se pot povesti sumedenie și sumedenie de lucruri. Și în locul unui astfel de tablou iată: un imens platou aproape gol. În mijlocul lui, plantată într-un chip nefiresc, ireal, carlinga unui avion cu reacție și fuselajul. La fel de neverosimil ca un vapor în mijlocul unei... grădini, sau un balon stratosferic într-un tunel! În spatele carlingii un ecran translucid, asemănător cu cele pe care le vedeți la cinematograful, iar în carlingă... un singur om. Un singur om, nemișcat, luminat din toate părțile de întrepesătura de raze a reflectoarelor.

Vă vedem! Ridicați umerii cu oarecare indiferență și privirile Dvs. ne spun cu o umbră de reproș: „Asta e tot? Un singur om și nici măcar nu zboară! Stă nemișcat în carlingă în timp ce aparatele de filmat încep turnarea. Ce se poate povesti despre asta? Ce taine ale filmării se pot dezvălui în atari împrejurări?”

V-ați grăbit, totuși. În decorul acesta care pare neînsemnat, lipsit de orice caracter spectaculos se petrec o parte din momentele cruciale ale acțiunii filmului. În sufletul aceluși om pe care îl vedeți dincolo de parbrizul carlingii — căpitanul de aviație Andrei Timuș — se dă o luptă grea.

Zboară undeva, în zările albastre, împreună cu escadrila pe care o conduce. Zboară și... De ce ne-ați întrerupt? Cum? Nu e adevărat? Nu zboară? Stă locului? Vă înșelați! Priviți cu atenție ecranul din spatele avionului. Pe el a apărut cerul. Cerul cu norișori alburii care trec în mare viteză prin dreptul carlingii, pierzându-se apoi în depărtare. Bineînțeles că pare straniu. Nu norii trebuie să zboare, ci avionul. Noi însă vă dăm toate asigurările că în clipa când veți vedea această scenă la cinematograful, în fața ochilor Dvs. va zbura avionul, străbătând cerul cu viteză amețitoare. Și ca să vă încredințăm de seriozitatea acestei afirmații, profităm de faptul că regizorul filmului, Andrei Călărașu, s-a depărtat o clipă de noi și, vă împărtășim secretul: e unul din efectele minunate, obținute cu ajutorul retrospectiei.

Acum, ne credeți?

Căpitanul Timuș „zboară” undeva în zările albastre, împreună cu escadrila pe care o conduce. Zboară fără să-i pese de nimic. În casca radioului — care e aruncată într-un colț, se aude voce ofițerului care conduce zborul:

„Căpitane Timuș! Ordon! Vino la aterizare! Vino la aterizare! Nu intra în sectorul patru! Nu intra în zona interzisă!”

Ștefan Moisescu și Marga Butuc — Codrescu într-o scenă din film.

Scenă din film

Dar căpitanul Timuș nu vrea să țină seama de acest avertisment. El visează evadări, performanțe demne de așt ai zborului, performanțe care să-l înalțe în ochii femeii pe care o iubește. Căci femeia pe care o iubește — pianista Laura Săndulescu — concertează în împrejurimile sectorului patru, undeva pe o estradă, în aer liber. Căpitanul Timuș își îndreaptă reactorul în plină viteză, înspre locul concertului. În casca radioului comandantul de zbor continuă să-l someze: „Nu intra în sectorul patru. Nu intra în sectorul patru!”

Ca un fulger Timuș coboară, iar reactorul trece în zbor razant deasupra pianului. Chipul lui Andrei strălucește de mulțumire. Redresînd avionul, privește în jos: acolo în mîna femeii iubite, flutură o batistă. Cu un zîmbet fericit, căpitanul Timuș își îndreaptă reactorul spre terenul de aterizare. Nici o umbră de îngrijorare, nici o umbră de remușcare nu-i întunecă obrazul. Și totuși, această simplă acțiune de încălcare a disciplinei militare, o va plăti nu numai cu suspendarea de la zbor, dar cu prețul întregii sale fericiri. Intr-o zi, căpitanul Timuș...

Trebuie să ne întrerupem... Andrei Călărașu, regizorul filmului, ne face semne categorice: mai mult nu ne îngăduie să vă povestim. Și la drept vorbind, nici n-am dori să o facem. Ar fi păcat să vă răpim acel sentiment al neprevăzutului pe care îl veți avea — fără îndoială — vizionînd acest film plin de peripeții și de îndrăzneală.

Și de altfel trebuie să recunoașteți, că pentru... o carlingă, un ecran, un om, ați aflat sumedenie de lucruri.

Vrem doar să adăugăm că în acest nou film românesc, îi veți reîntîlni pe actori: Marga Codrescu — Butuc, Coca Dumitrescu, Ștefan Moisesu, C. Sincu, Besoiu, R. Neacșu, I. Punea, Miluță Gheorghiu, Geo Maican, Gh. Sion, Iuliana Doru.

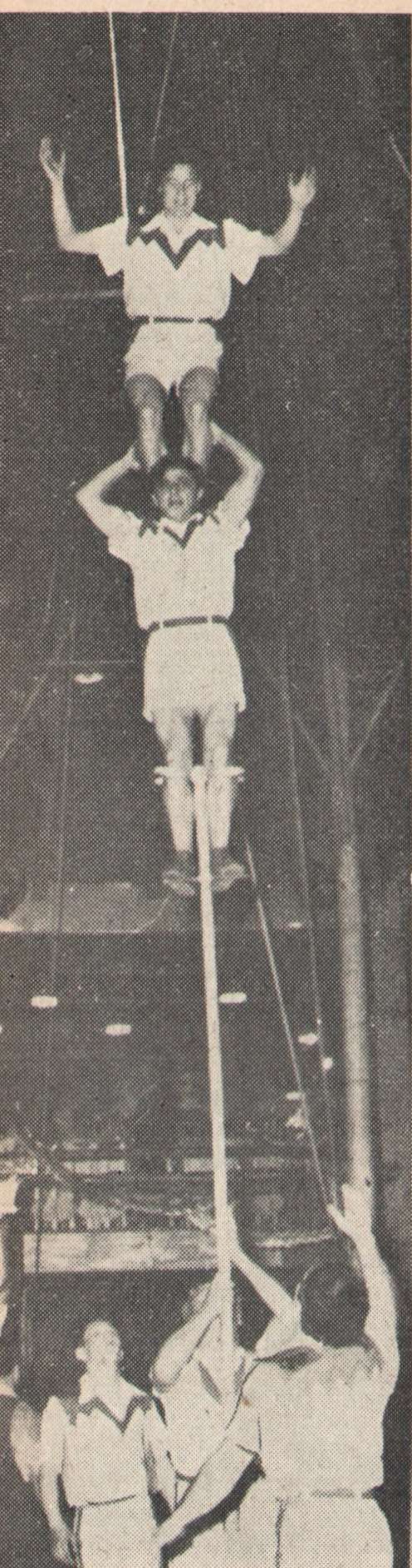
ALEXANDRA BUICĂ

MAESTRII CIRULUI

In Capitala țării noastre, se desfășoară actualmente turneul renumitului circ sovietic.

Spectatorii bucureșteni au astfel prilejul să admire încă o dată arta, îndrăzneala, agilitatea, humorul artiștilor de circ sovietici.

Spectacolele ciroului sovietic înmănunchiază artiști al căror nume se bucură de o binemeritată celebritate în Uniunea Sovietică: Emil Kio, Simion Kojevnikov, Nazi-Sirai, Nina Logaciova, Galina Adaskina, Henrietta Beliakova, Eduard Sereda etc.

In clișee:

Stînga — Acrobații la basculă, Kojevnikov

Mijloc — Călărie de înaltă școală — Iuri Ermolaev.

Dreapta — Plastica acrobatică — Tamara și Artur Minasian.

Repertoriu! NOW!

De vorbă cu violoncelistul Radu Aldulescu

Există o prejudecată, după care arta violoncelistului ar oferi un repertoriu limitat. Dar, chiar dacă prin comparație cu pianul sau vioara, ai găsi într-adevăr mai puține lucruri concertistice pentru violoncel, este suficient să discuți cu unul din bunii artiști ai acestui instrument, pentru a întrezări o parte a comorilor muzicale care așteaptă să fie dezvăluite, prin sunetele duioase și grave ale „baritonului coardelor”. În această privință, Radu Aldulescu oferă un exemplu grăitor. Pentru cei care îl cunosc numai din concertele lui Dvorak și Haydn, sau din „Dansul țărănesc” al lui Constantin Dumitrescu, o discuție cu acest muzician autentic, poate fi surprinzătoare.

— Urmăresc de mai multă vreme să trec dincolo de limitele așa numitului „repertoriu curent”. Lucrările puțin cunoscute așteaptă la cele două capete mai rar exploatate ale istoriei muzicii: epoca „clasică” (secolul XVIII) și cea post romantică.

— Și care din aceste „două capete” vă preocupă?

— Ambele. Pentru moderni, m-am fixat la două lucrări pe care vreau să le iau în repertoriul concertistic cu orchestra: „Don Quijote” — poemul simfonic pentru violoncel de Richard Strauss, și „Concertion” de Albert Roussel...

— Iar pentru clasici?

— Firește, cel mai mult mă atrage Bach, acest geniu despre care Casals spunea că „este momentul cel mai înalt și mai pur al muzicii din toate timpurile”. După cum se știe, în ultimul recital, am introdus patru mișcări din suita 3-a pentru violoncel...

— Și în viitor?...

— Voi continua cu celelalte mișcări ale suitei a 3-a, și apoi cu suita 2-a. După cum vezi, pregătesc cu minuțiozitate deosebită, „cu prudență” aș putea spune, muzica lui Bach pentru care se cere o calitate în plus: maturitate artistică... Multă vreme nu m-am socotit suficient de matur pentru a ajunge la Bach... Dar anii trec mereu...

— Din păcate, într-adevăr. Dar, pentru că ați pomenit la început de muzica modernă, ne-ar interesa să știm ce lucrări pregătiți pentru viitorul recital.

— Un nou recital, după cum știți, nu se pregătește cu una cu două, mai ales când vrei să fie deosebit. Iată de pildă, câteva nume care vor figura în program: Malipiero — cu o sonată, Max Reger — cu suita 1-a pentru violoncel solo, Strawin-

ski — cu o suită în stil clasic și dacă va fi posibil, o primă audiție din Martinu: Variațiuni pe o temă de Rossini...

— Intr-adevăr, va fi un recital interesant. Mai ales dacă va cuprinde și creații originale românești.

— Pregătesc un poem pentru violoncel de Andricu, pe care sper să-l pot cânta în curînd. Mai cercetez și unele partituri românești noi, ca poemele lui Dumitru Bughici și Florin Eftimescu, concertul pentru violoncel și orchestră al lui Gheorghe Dumitrescu. După cum vezi, nu mă plîng de treabă...

— Evident. Așa încît, mi se pare că cel mai bun ajutor în această treabă, ar fi... să încheiem interviul aici.

I. H.

Viața muzicală

În cadrul concertelor de muzică de cameră, date de Filarmonica „George Enescu”, va avea loc în sala Dalles, la 14 iunie, un concert. Pianistul Virgil Gheorghiu va executa o sonată pentru pian, compoziție proprie. Programul concertului va fi întregit cu o suită de liduri de Simanovski, cîntate de Gusti Rosner și de „Cvintetul păstrăvilor” de Schubert, interpretat de Alexandru Teodorescu (vioară), Alexandru Rădulescu (violă), Iuliu Boniș (violoncel), Willi Criegel (contrabas) și Ion Filionescu (pian).

Tot în sala Dalles, va avea loc — la 19 iunie — recitalul violoncelistului George Hamza — la pian Ion Filionescu —, urmat de recitalul vocal al Lilei Cristescu, care va interpreta un ciclu de liduri („Primă iubire”) de Radu Drăgan, în primă audiție. În cadrul aceluiași concert, pianistul Alexandru Zorleanu va executa un

program de sonate (Beethoven). Cesar Frank).

În sala Ateneului R.P.R., Horst Gehann va da în ziua de 23 iunie un recital de orgă. În program compoziții de Bach și Brahms.

La 21 iunie, va avea loc la sala Dalles un concert oferit de trioul vocal compus din Margareta Mureșanu, Victoria Manolescu și Mona Skotti. Acompaniază Radu Drăgan.

„Tineri laureați ai Concursului național al tinerilor soliști”, se intitulează concertul de muzică de cameră, în cadrul căruia se vor produce violonistul Varujan Cosighian și pianistul Nicolae Brînduș și care va avea loc la 26 iunie.

MĂRIUCA ȘI MERELE DE AUR

Înainte de a vă povesti, dragi copii, ce-am văzut ultima oară când am fost la teatrul Tândărică, vreau să vă pun o întrebare: voi o ascultați pe mămica voastră? Faceți tot, tot, cum vă spune ea și nu ieșiți niciodată din cuvântul ei?... Pentru că uite, Măriuca, fetița din povestea pe care am văzut-o deunăzi la teatrul Tândărică, n-a ascultat-o pe mămica ei și era s-o pățească rău de tot. Să vedeți cum a fost: Măriuca se juca prin curte, Iliuță, frățiorul ei cel mic, dormea în leagănul lui, iar mămica lor se pregătea să plece la câmp, cu sapa la spinare.

„Măriuco, i-a spus mămica, să fii cuminte și să ai grijă de Iliuță. Dacă ai să faci așa cum spun eu, am să-ți aduc ceva la prînz cînd m-oi întoarce”.

„Niște mere de aur, mămico, — se rugă Măriuca — așa cum au copii de împărat”.

„Mere de aur, n-am de unde să-ți aduc, — îi răspunse mama — dar oi găsi eu ceva...”

Rămasă singură Măriuca se mai învîrte prin curte, apoi începu să bată mingea, uitîndu-se din cînd în cînd spre leagănul lui Iliuță.

Deodată, văzu un fluture frumos și începu să alerge după el, să-l prindă.

Dar fluturile parcă-și bătea joc de ea. Cînd pe uluca gardului, cînd pe leagă-

nul lui Iliuță, cînd pe-o floare, cînd pe masa din grădină. Întărită, Mariuca alerga după el, uitînd și de Iliuță, și de mămica ei, și de darul pe care i-l făgăduise. Ea una știa: că trebuie să prindă fluturile; și tot alergînd așa, s-a depărtat de leagăn. Deodată, cerul s-a întunecat. Deasupra curții s-a arătat un stol de păsări negre și fîroase. Una din ele, s-a apropiat de leagăn, l-a prins pe Iliuță în ghiare și a zburat cu el în înaltul cerului. Vă închipuiți copii, cum s-a speriat Măriuca sărmana, cînd a văzut nenorocirea; cu inima frîntă, a plecat să-și caute frățiorul...

Ce-a fost mai departe, cu cine s-a întîlnit Măriuca pe drum, prin ce primejdii a trecut, și ce prietenii a legat, o să vedeți voi singuri cînd o să vă duceți la teatrul Tândărică.

Eu vă spun numai atît, că de cînd cu isprava asta, Măriuca s-a făcut tare cuminte și n-a mai ieșit din cuvîntul mamei.

...Cum, ce spuneți? Cum a rămas cu merele de aur? Asta o s-o aflați voi singuri... Măriuca le-a văzut și e drept că i s-au părut tare frumoase, dar la urmă, tot cele din livadă s-au dovedit a fi mai bune. Dece? Despre asta vom mai vorbi după ce veți vedea spectacolul. Pînă atunci vă doresc numai bine, dragi copii.

Trio Grigoriu în „duet“ cu Constanța Gheorghe

Teatrul Satiric Muzical
„C. Tănase”

VINE, VINE
PRIMAVARA

V. Tomazian... bastonul și microfonul→

INCOTRO?

O producție a studiourilor
sovietice.

O nouă și impresionantă producție a Studioului Cinematografic din Odesa, un film dramatic al cărui subiect, rupt din viață, ridică problema unității familiei,

a marii răspunderi pe care o au părinții față de copii.

Concluzia care se desprinde din această remarcabilă realizare este, că atunci când ai adus pe lume copii, trebuie să-ți respecti căminul, învingându-ți slăbiciunile...

Interpretând rolurile cu sinceritate și emoție, actorii Dumitriev (Kocean), Ghertruda Dvoynikova (Natașa), Viktoria Redunskaya (Svetlana), Vsevolod Aksenov (Mirski), Oleg Jakov (Rogov) și Ada Voițik (Lidia Arkadieva) sub conducerea regizorului Viktor Jilin, au înfăptuit cu filmul „Incotro?” o nouă operă de autentică valoare artistică, a cinematografului sovietic.

DIN NOU **IMPREUNĂ**

O producție a
studiourilor din
Republica Cehoslovacă

Rujena și Vojte sînt o tînă ră pereche — după toate aparențele — fericită, iar ofițerul stării civile — constatînd că, potrivit legilor în vi-goare, „toate condițiile sînt îndeplinite” îi declară căsătoriți...

Astfel începe savuroasa comedie produsă de studiourile cehoslovace și care se inspiră dintr-o temă obișnuită: ivirea primelor neînțelegeri în-tr-o tînă ră căsnicie.

În cazul de față, soția — Rujena, pretinde soțului ei să se ocupe de gospodăria casei: să măture, să gătească etc. Ea în schimb, se va ocupa cu... alcătuirea unui atlas botanic. (Am uitat să vă spunem un amă-nunt: tinerii căsătoriți, sînt amîndoi profesori).

Care este rezultatul? La numai 6 luni după căsătorie cei doi „în-surăței” se înfățișează la tribunal pentru divorț. Și mai departe? Ei, mai departe, un șir de peripeții pline de haz, și hohote de rîs... (în sala de spectacol, firește!).

Întîmplare LA BENDERATH

Fotografia pe care o vedeți, reprezintă un aspect din timpul filmării acestei noi producții cinematografice a Republicii Democrate Germane.

Filmul „O întîmplare la Benderath” dezvăluie mașinațiile, urzelile unui grup de hitleriști care — izbutind să scape de legitima pedeapsă cuvenită criminalilor de război, — instigă, însetați de răzbunarea revanșardă, împotriva păcii și coexistenței pașnice dintre popoare.

Filmul folosește ca temă conținutul piesei într-un act „Troienii” a scriitorului Kurth Corinth, piesă care, între anii 1922 și 1933, s-a

bucurat de un mare succes pe multe din scenele teatrelor germane.

„Cazul de la Benderath” scoate în lumină existența în școlile Germaniei Federale a unor nuclee șoviniste și demască cu multă forță de convingere pericolul pe care aceste acțiuni fasciste le reprezintă pentru tineretul școlar.

Filmul înfățișează strădania unui grup de tineri de a-l demasca pe unul din profesorii lor, dominat de idei și sentimente șovine.

„O întîmplare la Benderath” constituie o pledoarie insuflită pentru zădărnicierea curenților naționaliste, huliganice, propagate încă de anumite cercuri hitleriste.

12 REZULTATE exacte

O producție a studiourilor din R. P. Ungară

O foarte izbutită comedie de moravuri, cu o acțiune plină de spontaneitate, de mișcare, de întorsături neașteptate.

Tema? Banii câștigați cinstit, sînt necesari pentru organizarea unei vieți plăcute. Dar, chiar în rîndul oamenilor care muncesc onest, există mulți din cei ce supraapreciază valoarea banului, convinși că el reprezintă singurul mijloc de a zmulge vieții cît mai multe bucurii. Există de asemenea oameni — în aparatul de stat — care, sfidînd legalitatea, își fac datoria numai dacă prin aceasta pot realiza un câștig personal. Filmul „12 rezultate exacte” demască și biciuiește pe aceștia din urmă, iar celor din prima categorie le demonstrează că într-un stat care făurește socialismul, cinstea, curajul, hotărîrea, munca reprezintă „monede” cu mult mai valoroase decît banul.

Folosind umorul de bună calitate „12 rezultate exacte”, împletește satira ascuțită cu ironia subtilă. Filmul se bucură de o bună regie și de interpretarea unui mă-nunchi de valoroși actori ai ecranului.

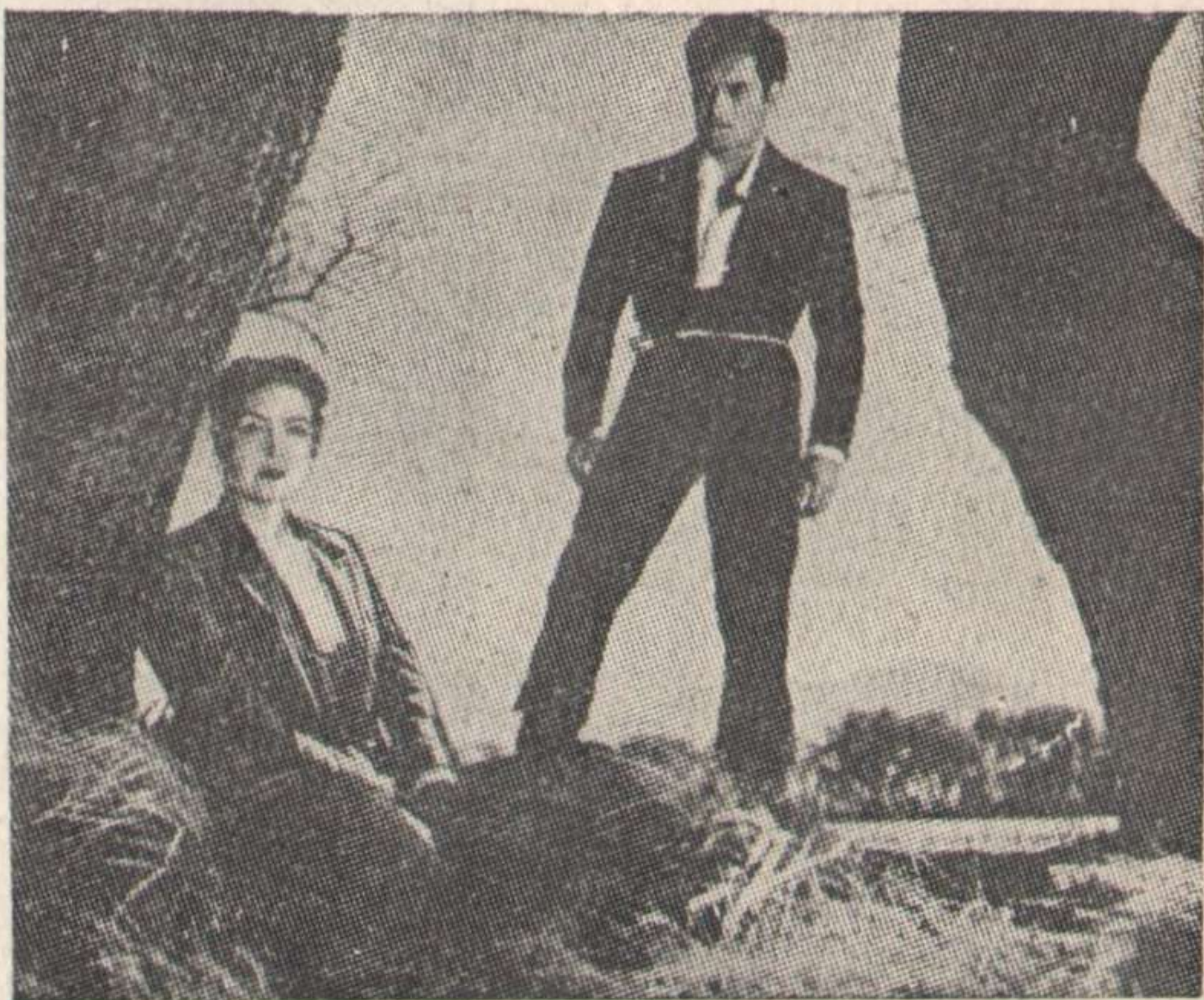

O producție a studiourilor
mexicane

CAMELIA

Drama Marguerittei Gauthier, eroina celebrei piese a lui Alexandre Dumas-fiul este prea cunoscută ca să nu fi inspirat — ca să nu inspire încă — numeroși regizori de film, atrași de frumoasa poveste de dragoste a „Damei cu Camelliei”.

De curînd, piesa lui Dumas fiul a inspirat pe scenariștii mexicani Mauricio Wall și José Arenas Aguilera, care au re-realizat un film plin de culoare și sensibilitate.

„Pasiune sălbatică” sau „Camelia” (numele eroinei) înfățișează viața unei actrițe mexicane de care se îndrăgostește un tânăr toreador, Rafael. Bolnavă, Camelia, întocmai ca Margueritte, e silită să simuleze infidelitatea. Iar cînd Rafael află adevărul — e prea tîrziu; actrița moare jucînd rolul Marguerittei Gauthier, jucîndu-și propria poveste...

Fără îndoială că la admirabila reușită a filmului, au contribuit desenele lui Pascal Rădulescu, muzica simplă dar de o mare putere de sugestie a lui Dumitru Capoianu, imaginea lui Rad. Co-drean, operatorul șef ca și sunetul impecabil realizat de inginerul Dan Ionescu. Toate împreună au însemnat nici mai mult nici mai puțin decât... Medalia de aur pentru filme de scurt metraj la Festivalul Internațional al Filmului de la Cannes. Pentru prima oară, această medalie este acordată unei producții a cinematografiei românești și tot pentru prima oară ea este atribuită unui studioul de filme de desen animat a cărui vîrstă abia o atinge pe cea... școlară: șapte ani.

Această înaltă distincție răsplătește primii șapte ani de muncă ai unui colectiv care, în frunte cu Ion Popescu Gopo, s-a străduit neconținut să ridice arta noastră cinematografică — în domeniul desenului animat — pe culmi cît mai înalte.

Ah! Era să uit interviul. Alerg în birou: nu e. În schimb telefonul sună, sună cu o insistență care vădește cît de larg este răsunetul acestui remarcabil succes al cinematografilor noastre.

Între timp apare și sărbătoritul. Pe semne că a terminat capitolul „fotografiatului” căci și-a scos cravata. Face un gest cu ambele mîini care vrea să însemne: „În cîte să mă împart?” Ia receptorul: alte felicitări, alte urări. Ușa se deschide și năvălesc înăuntru o ceată de tineri veseli, cu brațele pline de flori: bucu-roși îl îmbrățișează, vorbind toți odată, copleșindu-l cu întrebări. „Colegi!” îmi explică Gopo, bucu-ros și el, încercînd să se descurce din rețeaua de brațe care se agită în jurul lui.

Rapid îmi fac o socoteală în minte: în Studioul „București” Gopo mai are cîteva sute de asemenea colegi. În condițiile acestea pot aștepta un interviu pînă la... Crăciun.

Îmi fac loc prin rețeaua de brațe și mă furișez spre ușă: numărul acesta aș vrea să apară înaintea sărbătorilor de iarnă. Cît despre Gopo, de îndată ce voi putea, îi voi lua și un... interviu.

Pînă atunci însă în numele Dvs. și al nostru, propun să-i expediem următoarea telegramă: „I. Popescu — Gopo — București. Stop. Ne bucurăm și sîntem mîndri. Stop. Ai grijă pentru anul viitor. Stop. Îți urăm: la multe... medalii. Stop. Scena și Ecranul + mii și mii de cititori. Stop”.

ȘTIAI?

Comunicăm cititorilor noștri cîteva din scenariile care de-a lungul anilor 1957—1958, vor fi ecranizate în Studioul Cinematografic „Mosfilm” din U.R.S.S.

„El a văzut viitorul” se va numi filmul consacrat primelor zece zile ale Marii Revoluții Socialiste din Octombrie și martorului lor ocular, gazetarul american John Reed.

„Fericirea unei mame” va fi titlul unui film închinat primei comune organizată în 1918 în Altai sub directa îndrumare a lui Lenin. Pe platourile studiourilor se vor mai realiza filmele: „Comuniștii” de I. Gherman, „Mai presus de orice” în regia lui V. Vengov, „Două zile din viața ta” de A. Advenko precum și o comedie muzicală „Întîlnirea prietenilor” de K. Minț.

CALENDAR

La 6 iunie 1606, s-a născut la Rouen, **Pierre Corneille** numit în nenumărate scrieri „cel mai mare poet clasic francez” și părintele tragediei clasice.

Primele sale opere au fost comedii. În anul 1629 este reprezentată cu mare succes prima sa comedie: „Melita” și din acest moment numele său devine cel mai reprezentativ în teatrul francez al epocii. Scribe în continuare câteva piese în același gen: „Clitandra”, „Văduva”, „Galeria palatului”, „Următoarea” etc.

În anul 1635 este reprezentată tragedia „Medeea” care a prevestit puternicele resurse ale poetului, valorificate din plin după cîtva timp în geniala tragedie „Cidul”. Caracterele nobile, generozitatea și forța pasiunilor eroilor acestei tragedii și frumusețea versurilor, au stîrnit un entuziasm ne mai întîlnit printre parizieni.

În scurt timp, piesa a fost tradusă în cîteva limbi, și reprezentată în țările Europei. Un succes asemănător l-au cunoscut și „Horațiu”, „Cinna”, „Polyeucta” și „Pompei”.

Certat cu tutorii oficiali ai teatrului și artei franceze în frunte cu cardinalul Richelieu, cu care a fost în conflict din tinerețe, Corneille a fost supus unei critici distrugătoare și nevoit să scrie cît mai mult pentru a-și putea întreține existența. Piese sale în versuri, care-i cereau mari eforturi de creație, apăreau una după alta: „Rodogune”, „Mincinosul”, „Heraclius”, „Don Sanche d'Aragon”, „Nicomède”, „Pertharite”, „Oedip”, „Sertorius”, „Othon”, „Andromena”, „Lîna de aur” etc. etc., Corneille obosește prematur și, odată cu aceasta părăsește talentul și faima sa. A murit sărac și dezamăgit, în anul 1684.

La 15 iunie 1843 s-a născut la Bergen, cunoscutul compozitor norvegian **Eduard Grieg** (m. 1907).

La Leipzig, unde a urmat conservatorul, a fost elevul lui Moscheles, Hauptman și Richter, iar la Copenhaga, a lui Viels Gade. În anul 1867, înființează la Oslo o orchestră simfonică pe care o dirijează pînă în anul 1880. Călătorește în Germania și Franța, iar în Italia îl cunoaște pe Liszt. Grieg s-a remarcat ca un pianist de mare talent, dotat cu o sensibilitate deosebită și ca un compozitor fecund și original.

Compozițiile sale, inspirate adesea din cîntecele populare norvegiene, au o culoare particulară, care-l consacră ca principal reprezentant al școlii naționale a țării sale. Opera lui Grieg cuprinde: dansuri norvegiene, romanțe cu

variațiuni pentru pian, o sonată pentru violoncel, un quator pentru instrumente cu coarde, o uvertură de concert, „Aus Holbergs Zeit”, suita pentru cvartet de coarde, muzica pentru poemul dramatic „Peer Gynt” al lui H. Ibsen, numeroase culegeri de cîntece și celebrul concert pentru pian și orchestră

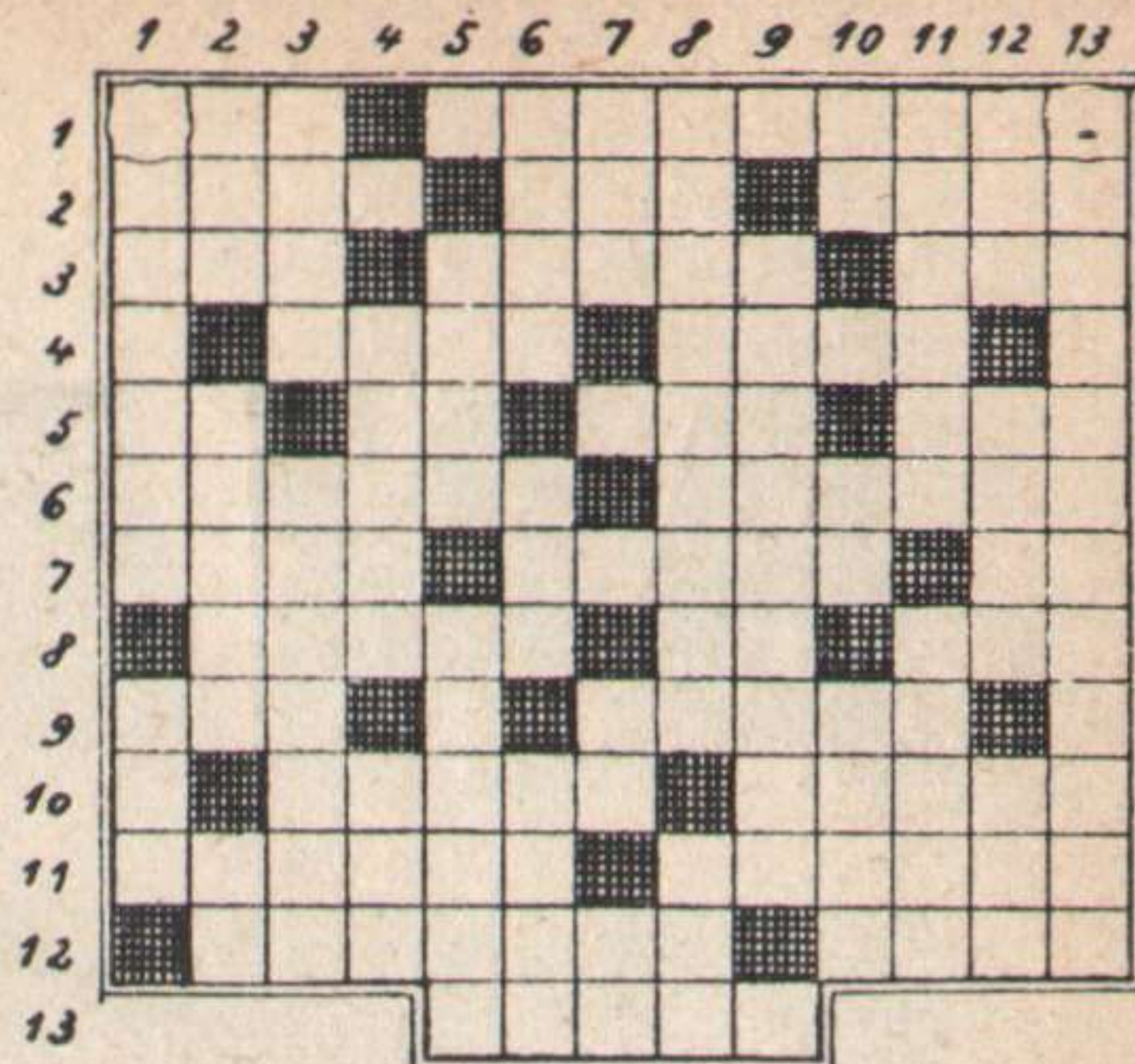
DIN

MUZICA

POPOARELOR

ORIZONTAL : 1. Melodie de Mendez — Tango de Willer 2. Canzonetă de Tosti — Măsură agrară italiană — Comună, lângă Comănești 3. Melodie de Giunt — Siluete — Oficiul Național de Turism 4. „Ce faci tu...”, cântec de Astelli — Lesnicios 5. Sodiu — „...—mi pare rău”, lied de Schumann — Diviziune administrativă daneză — Ordin (abr.) 6. Compozitorul melodiei „Umbre” — Vitejii 7. Program de lucru — Spiridușul din feeria „Furtuna” de Shakespeare — Afirmație 8. Stînjenei — Thaliu — ...Jonshon, autorul comediei „Volpone” 9. Neam biblic — Pădurea siberiană 10. Melodie de Fauré — Compozitorul liedului „Vraja” 11. Melodie de Eichenberg — Sub el se cîntă serenade 12. Compozitorul cântecului „Indiferența” — „...cu părul bălai”, melodie de Debussy 13. Compozitorul celebrului „Bolero”.

VERTICAL : 1. Compozitorul tangoului „Bonitta Nina” — „Ploaia de...”, vals de Waldteufel 2. Vîrf în Pirineii spanioli — Compozitorul melodiei „Moara Roșie” — Dialect francez 3. Cîntec indonezian — Compozitorul melodiei „Bahia” 4. Pronume nedefinit — Oraș în Somalia — 5. „Moartea ...ciclist” film de Bardem. — Partea fixă a unei mașini de forță rotitoare 6. Mamifer înrudit cu cămila — Pronume — La tablou 7. Fără vedere — „De ziua...” cântec de Giroveanu — Bene Vale 8. Melodie de Yradier — Varietate de ceai de China 9. Melodie de Ponce 10. Pronume — Articol — Unde marea pătrunde în uscat 11. Compozitorul cântecului „Taiga” — Beretă 12. Cîmp semănat — „...Paiață”, arie din opera cu același nume de Leoncaval — 10 — Intreg. 13. Vals de Waldteufel.

Concursul NOSTRU

Publicăm mai jos numele câștigătorilor concursului de fotografii

București — Roman Fred — Zina Istrate — Olaru Elena — Ionașcu Theodor — Olteanu Smaranda — Fidelio Isac — Dan Mendelsohn — Ciric Victoria — Marius Gheorghe — Ionescu Dumitru — Vișan Ioana — Liliana Ștefănescu — Dumitrescu Carolina — G. Tașcă — Popa Paul — Valentin Muracian — Anghelescu Alexandru — Boboroadă Cornelia — Popescu Doina — Papaianuș Girma — Follas Sofia — Dulamă Mioara — Angela Hoară — Cordoș Cecilia — Nadia Căciulan — Mica Rumberg — Nuna Bociu — Ecaterina Dumitrescu — Fifi Radovici Niță — Elena Tomescu — Oprea Lică — Nadler Mioara — Elian Clarisse — Dului Ecaterina — Băcioiu Adrian — Cazan Titus — Verdeș Zaharia — Apostol Elena. *Predeal* Ignat Lucica.

Timișoara Dr. Moiescu Mircea.

Tovarășii vor primi prin poștă fotografiile cu autografe ale actorilor preferați.

ANASEPT

*folositi cel mai
eficace*

**ANTISEPTIC
BUCAL**

DIRECȚIA GENERALĂ FARMACEUTICĂ

- DECE NU DESCHIZI, OMULE,
UMBRELA? ...

- N-AM TIMP ! ... MĂ GRĂBESC
SĂ-MI DEPUN BULETINELE ...

Pronosport

Vara pe unde am colindat
Numai astfel de sandale s-au purtat!

PURTAȚI VARA INCĂLȚĂMINTE CU FEȚE DE PÎNZĂ!

Este ușoară, flexibilă,
aspectuoasă și la prețuri
convenabile!

Incălțăminte cu fețe
de pînză, LA NOILE
PREȚURI REDUSE, pu-
teți cumpăra de la toate
magazinele Comerțului
de stat.

ADRESELE CINEMATOGRAFELOR

PATRIA, Bd. Magheru 12—14, telefon 2.22.25; MAGHERU, Bd. Magheru 29, telefon 3.92.72; REPUBLICA, Bd. Magheru 2, telefon 1.03.72; FILIMON SIRBU, Str. Al. Sahia 76, telefon 2.74.50; V. ALECSANDRI, str. E. Grigorescu 24, telefon 1.81.12; BUCUREȘTI, Bd. 6 Martie nr. 4, telefon 5.61.54; I. C. FRIMU, Bd. 6 Martie nr. 16, telefon 6.29.17; INFRAȚIREA INTRE POPOARE, Bd. Bucureștii Noi nr. 86, telefon 7.31.64; MAXIM GORKI, Cal. Victoriei 48, telefon 6.24.48; TIMPURI NOI, Bd. 6 Martie nr. 18, telefon 5.61.10; ELENA PAVEL, Bd. 6 Martie nr. 14, telefon 5.63.84; LUMINA, Bd. 6 Martie nr. 12, telefon 6.23.35; CENTRAL, Bd. 6 Martie nr. 2, telefon 4.12.24; VICTORIA, Bd. 6 Martie nr. 7, telefon 6.28.79; TINERETULUI, 13 Decembrie 5—7, telefon 3.49.44; AL. POPOV, Calea Griviței nr. 137, telefon 6.26.10; 8 MARTIE, Str. Buzești nr. 9—11, telefon 5.62.79; GRIVIȚA, Piața Ilie Pintilie nr. 2, telefon 6.25.39; VASILE ROAITA, Bd. 1 Mai nr. 57, telefon 7.05.47; CULTURAL, Calea Griviței nr. 196, telefon 7.08.58; UNIREA, Bd. 1 Mai nr. 148, telefon 7.10.21; C. DAVID, Crîngași nr. 42, telefon 4.22.28; AL. SAHIA, Calea Văcărești nr. 21, telefon 9.49.46; FLACĂRA, Dudești nr. 22; T. VLADIMIRESCU, Calea Dudești nr. 97, telefon 9.39.82; ARTA, Cal. Călărași nr. 153, telefon 9.31.86; MUNCA, Șos. Mihai Bravu nr. 221, telefon 9.50.97; CARPAȚI, Cal. Dudești nr. 169; MIORIȚA, Cal. Moșilor nr. 221, telefon 1.07.49; 23 AUGUST, Bd. Dimitrov nr. 118, telefon 2.32.77; DONCA SIMO, Str. Avrig nr. 1, telefon 1.07.60; GH. COȘBUC, Cal. Rahovei nr. 118, telefon 4.89.88; ILIE PINTILIE, Șos. Colentina nr. 84, telefon 2.88.50; POPULAR, Str. Mătăsari nr. 31, telefon 9.37.43; M. EMINESCU, Str. M. Eminescu nr. 127, telefon 1.48.36; 1 MAI, Ștefan cel Mare nr. 34, telefon 1.30.36; VOLGA, Ilie Pintilie nr. 61, telefon 1.91.26; 8 MAI, Str. Lizeanu nr. 21, telefon 2.06.88; LIBERTĂȚII, Str. 11 Iunie nr. 75, telefon 5.07.37; N. BALCESCU, Cal. Rahovei nr. 151, telefon 4.57.90; OLGA BANCIC, Cal. 13 Septembrie nr. 196, telefon 6.15.14; AUREL VLAICU, Șos. Cotroceni nr. 9, telefon 6.13.04.

EDITURA DE STAT PENTRU IMPRIMATE ȘI PUBLICAȚII
Redacția și Administrația: Str. Elie Radu, 5 — Tel. 3.97.81

*Teatrul Evreiesc
de Stat*

Jurnalul **ANNEI FRANK**

Piesă de F. Goodrich și
A. Hackett.

Sus : Leonie Waldman — Alexi (Margot), Samuel Fischler (Domnul Frank)
și Heni Lewis — Rieber (Doamna Frank)

Stînga : Willi Becker (Domnul Dussel)

Dreapta : Victor Tulenfeld (Peter Van Daan) și Lia König Stolper (Anna
Frank)

